

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 66. S. Bernardus Metis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII. autem ad clavum Ecclesiæ non plus uno
A.C. 1153. anno & quatuor mensibus sedit.

§. LXVI.

S. Bernardus Metis.

vit. Lib. V. s. 1. Inter hæc S. Bernardus vires corporis in
 dies deficere sentiebat, Fratresque
 censebant, fieri non posse, ut tota hyeme
 anni millesimi centesimi quinquagesimi
 tertii inchoati superstes esset. Ipse vero
 affirmavit, se usque ad æstatem victurum;
 quamvis proinde lecto affigeretur, & ma-
 gnis cruciaretur doloribus, Spiritualia ta-
 men meditabatur, dictabat epistolas, ora-
 bat, fratres ad constantiam exhortabatur.
 Vix unquam Missam celebrare omisit,
 priusquam ad extrema deduceretur. Ita
 ægotans scripsit ad Andream, Avuncu-
 lum suum, militem Templi, firmum Regni
 Hierosolymitani fulcrum. Is enim ad S. Ab-
 batem prior literas dederat, in quibus si-
 gnificabat, maximo se teneri eum invi-
 sendi desiderio. In illa epistola S. Bernar-
 dus ait: *Si venis, cito veni, si me vivum ha-
 bere cupis.* Tum mentionem faciens de
 Principibus, qui in Palæstinam peregri-
 nati fuerant, *nihil boni, inquit, in illis ter-
 ris effecerunt, & celeriter ad sua reversi,
 mala incredibilia peregerunt.* Simul, ut ab
 Avunculo rogatus fuerat, ad Melisendam
 Hiero-

Hierosolymæ Reginam dedit literas, ut Sæcul. XII.
eam officia sua, quæ viduæ & Reginæ in- A. C. 1153.
cumberent, edoceret.

ep. 289.

Sub idem tempus, cum populo Me-
tensi Optimatum propinquorum vexa-
tiones viderentur intolerabiles, collectis
universis viribus, cum armis contra Ty-
rannos egressus, infeliciter confluxit;
quippe duo ferme civium millia tum ferro
ceciderunt, tum Mosellæ amnis undis
obruta perierunt. Amplissima Urbs vin-
dictam parabat; inimici vero spoliis locu-
pletati & victoria reportata accensi, bel-
lum prosequi in afflictissima provincia
statuerant. Tunc vero Hilinus Archi-
episcopus Trevirensis, & Ecclesiæ Me-
tensis Metropolitana, his malis S. Bernardo
melius neminem mederi posse ratus,
Claramvallem pergit, ad pedes S. Ab-
batis omniumque monachorum prostra-
tus flagitat; venirent ad auxilium mi-
serissimo populo ferendum.

Singulari Dei providentia factum
fuisse videtur, quod S. Bernardus ante
aliquot dies morti proximus, utcun-
que vires receperit. Ergo secutus est
Archiepiscopum; cumque in Lotha-
ringiam pervenissent, colloquium inter
adversas partes in ripa Mosellæ habi-
tum

Hist. Eccles. Tom. XVII.

P tum

Sæcul. XII.
A.C. 1153.

tum. Ibi vero S. Bernardo omnes, ut ad pacem reducendam animum adjicerent, exhortante, Principes contumaciter repugnant, & furiose indignantes, non salutato hospite, recedunt. Nihilominus eventus docuit, Nobiles, non contemptu sed reverentia Sancti Viri, cui in faciem resistere non audebant, ad fugiendum fuisse permotos.

Itaque ad finem spectabant inania comitia omnesque rursus spem totam in armis ponebant, cum S. Bernardus ad Fratres, hujus itineris comites, *nolite turbari, inquit, nam dulcis pax, etsi difficili negotio, redibit,* & ecce, media nocte adsunt delegati ad S. Bernardum a Principibus missi, quos jam prioris pertinaciæ pœnitebat. Denuo conveniunt ad deliberandum, de pacis conditionibus per aliquot dies agitur, tot autem & tanta obstacula objiciebantur, ut sæpe spes omnis reconciliationis evanesceret. Verum hæc mora compluribus morbo laborantibus profuit, quos Vir Sanctus sanitati reddidit. Et hæc miracula non parum animos ad pacis consilia impulerunt, quamvis etiam eam ad tempus differrent, quod ingens populi concursus, & multi-

multitudinis importunæ preces, S. Ab. Sæcul. XII.
 batem a negotio, cujus causa venerat, A.C. 1153.
 retardarent. Quare, ut turbas effuge-
 ret, Vir Sanctus in Insulam, in medio
 Mosellæ positam, devehendus fuit, quo
 civium Metensium Nobiliumque præ-
 cipui, cimbis delati, in pacis fœdera
 tandem coierunt. Inter morbos, in
 illo S. Bernardi itinere sanatos, legitur
 femina, annis omnino octo omnium
 membrorum tremore concussa & crucia-
 ta. Cum ea in conspectum Sancti Viri ve-
 nisset, tempore quo spes pacis minima
 affulgebat, mulieris miseria omnium
 circumstantium oculos in se rapuit.
 Tumque, Servo Dei preces fundente,
 spectantibus omnibus, paulatim tremor
 cessavit, & femina incolumitati resti-
 tuta est. Manifestum prodigium etiam
 contumacissimos ita tetigit, ut pectus
 in signum pœnitentiæ ambabus pal-
 mis percuterent. Populi acclamatio
 per mediam horæ partem tenuit. Ad
 arcendam multitudinem hominum
 S. Viri pedes osculari ambientium, na-
 viculæ impositus est, & a terra remo-
 tus. Cumque adhucdum Principes ob-
 testaretur, ut populis pacem concede-
 rent, inter suspiria respondebant: *Quid-*
ni obtemperemus viro, cui ut obsequatur
Deus tam grandia miracula, nobis spe-
P 2 *Antibus,*

Sæcul. XII. *stantibus, operatur?* dicebat S. Bernardus: *non propter me sed propter vos hæc*

A. C. 1153. *Deus facit.* Eadem die, cum Urbem Metensem intrasset, Episcopum populumque horitatus, ut Principibus, conditiones pacis offerentibus, faciles se præberent, mulierem in civitate paralyticam sanitate donavit, quæ ad Virum Sanctum in lectulo suo decumbens robustorum virorum manibus delata, illico domum suam pedibus repetiit. Tandem pax omnibus placet, & adversæ partes datis dextris & amplexu mutuo reconciliantur.

§. LXVII.

S. Bernardi obitus.

Ultima hæc fuit S. Bernardi profectio, nam redux viribus penitus destitui cœpit, quem ipse naturæ defectum eo solatio patiebatur, quo peregrini post longam & periculosam navigationem reficiuntur, cum in exoptatum portum invehiri conceditur. Conspiciens dolorem & luctum Fratrum suorum, eos tenerrimo affectu consolabatur, & lacrymis copiose fluentibus obsecrabat, ne Regulæ rigorem & amorem perfectionis monasticæ, quem verbo & exemplo